

Datum van inontvangstneming : 09/12/2019

Zaak C-763/19

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

18 oktober 2019

Verwijzende rechter:

Sąd Apelacyjny w Krakowie (Polen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

7 oktober 2019

Verzoekende partij:

D.S.

Verwerende partijen:

S.P.

A.P.

D.K.

Sz., gevestigd te K.

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Verzoek van D.S. inzake de bescherming van persoonlijkheidsrechten en een betaling

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Uitlegging van artikel 19, lid 1, tweede alinea, artikel 2, artikel 4, lid 3, en artikel 6, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie

Prejudiciële vragen

1. Moeten de bepalingen van artikel 19, lid 1, tweede alinea, artikel 2, artikel 4, lid 3, en artikel 6, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, aldus worden uitgelegd dat een persoon die in het ambt van rechter is benoemd onder kennelijke schending van de regels van de lidstaat inzake de benoeming van rechters, geen onafhankelijk rechter in de zin van het Unierecht is, met name wanneer deze persoon tot rechter is benoemd op voordracht van een orgaan dat geen waarborgen inzake zijn onafhankelijkheid ten opzichte van de uitvoerende en de wetgevende macht en inzake zijn onpartijdigheid biedt, er sprake is van een systematische uitsluiting van rechterlijke toetsing van de wettigheid van de benoemingsprocedure en de betrokken persoon tot rechter is benoemd hoewel het besluit van het nationale orgaan [Krajowa Rada Sądownictwa (nationale raad voor de rechtspraak, Polen)] betreffende het verzoek om benoeming van deze persoon tot rechter vooraf is aangevochten bij de bevoegde nationale rechterlijke instantie [Naczelny Sąd Administracyjny (hoogste bestuursrechter, Polen)], de tenuitvoerlegging van dit besluit in overeenstemming met het nationale recht is opgeschort en de procedure voor de bevoegde nationale rechterlijke instantie (Naczelny Sąd Administracyjny) niet is beëindigd voordat de benoemingsbrief is betekend

- en een rechterlijke instantie die onder meer bestaat uit personen die in de hierboven beschreven omstandigheden zijn benoemd derhalve niet kan worden aangemerkt als een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld in de zin van het Unierecht?

2. Indien de eerste prejudiciële vraag bevestigend wordt beantwoord: moeten artikel 19, lid 1, tweede alinea, artikel 2, artikel 4, lid 3, en artikel 6, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, aldus worden uitgelegd dat een beslissing van een rechter en rechterlijke instantie van laatste aanleg, ingesteld zoals beschreven in punt 1, in rechte geen beslissing (een non-existente beslissing) in de zin van het Unierecht is en de beoordeling dienaangaande kan worden verricht door een gewone rechterlijke instantie die voldoet aan de Unierechtelijke eisen inzake rechterlijke instanties?

Aangevoerde bepalingen van gemeenschapsrecht

Verdrag betreffende de Europese Unie: artikel 19, lid 1, tweede alinea, artikel 2, artikel 4, lid 3, en artikel 6, lid 3; Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: artikel 47; Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: artikel 267

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (grondwet van de Republiek Polen): artikelen 2, 7, 8, 10, 45, 60, 77, 78, 173, 174, 175, 177, 178, 179, 183, 186 en 187

Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa (wet inzake de nationale raad voor de rechtspraak) van 12 mei 2011 (hierna ook: „wet inzake de KRS”): artikel 3, artikel 9a, artikel 11, artikel 11a, lid 2, artikel 11b, artikel 11c, artikel 11d, artikel 35, artikel 37, artikel 43, artikel 44 en artikel 44a

Ustawa o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (wet houdende wijziging van de wet inzake de nationale raad voor de rechtspraak en bepaalde andere wetten) van 8 december 2017: artikel 6

Ustawa o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (wet houdende wijziging van de wet inzake de nationale raad voor de rechtspraak en de wet inzake het stelsel van de bestuursrechters): artikelen 3 en 4

Ustawa o Sądzie Najwyższym [wet inzake de Sąd Najwyższy (hoogste rechterlijke instantie in burgerlijke en strafzaken, Polen); hierna: „wet inzake de SN”]: artikelen 1, 26, 30, 31 en 89

Kodeks postępowania cywilnego (wetboek van burgerlijke rechtsvordering; hierna: „k.p.c.”): artikelen 379, 398²⁰ en 401

Korte uiteenzetting van de feiten en van de procedure

- 1 Bij beslissing van 22 april 2016 heeft de Sąd Apelacyjny w Krakowie (rechter in tweede aanleg Krakau, Polen; hierna: „rechter in tweede aanleg”) het hoger beroep van verzoekster tegen de beslissing van de Sąd Okręgowy w Krakowie (rechter in eerste aanleg Krakau, Polen; hierna: „rechter in eerste aanleg”) van 10 juni 2014 verworpen. Bij beslissing van 4 april 2019 heeft de Sąd Najwyższy (hoogste rechterlijke instantie in burgerlijke en strafzaken, Polen; hierna: „SN”) de beslissing van de rechter in tweede aanleg vernietigd en de zaak naar deze rechterlijke instantie terugverwezen met het oog op een hernieuwde behandeling en een uitspraak over de kosten van de cassatieprocedure.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 2 Naar aanleiding van de hernieuwde behandeling zijn bij de verwijzende rechter twijfels gerezen over de vraag of de rechtsprekende formatie van de SN die zich over deze zaak heeft uitgesproken, kan worden aangemerkt als een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld en, indien dat niet het geval is, of de door deze rechterlijke instantie gegeven beslissing een beslissing in rechte is. Deze twijfels vloeien voort uit het feit dat de rechtsprekende formatie

van de SN onder meer bestond uit rechters die zijn benoemd tot rechter van de civiele kamer van de SN als gevolg van een selectieprocedure die is ingeleid bij een mededeling van de president van de Republiek Polen (hierna: „Poolse president”) inzake vacante rechtersambten, die op 24 mei 2018 is uitgevaardigd zonder te zijn medeondertekend door de voorzitter van de Raad van Ministers. Deze selectieprocedure stond onder leiding van de Krajowa Rada Sądownictwa (hierna: „KRS”), die de Poolse president bij besluit nr. 330/18 van 28 augustus 2018 om benoeming van deze rechters heeft verzocht. Dit besluit is door de andere deelnemers aan de selectieprocedure aangevochten bij de Naczelny Sąd Administracyjny (hoogste bestuursrechter, Polen; hierna: „NSA”), die bij beslissing van 27 september 2018 de tenuitvoerlegging ervan bij wijze van bewarende maatregel heeft opgeschort. Niettemin hebben deze rechters op 10 oktober 2018 hun benoemingsbrieven van de Poolse president ontvangen.

- 3 De kwestie van de rechtmatigheid en de doeltreffendheid van de hierboven geschetste benoeming van de rechters van de SN en de vraag of een aldus samengestelde rechterlijke instantie kan worden aangemerkt als een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld, hebben bij de rechterlijke instanties en de vertegenwoordigers van de rechtsleer twijfels doen rijzen. Zoals de verwijzende rechter opmerkt, komen deze twijfels tot uiting in de prejudiciële vragen die door verschillende Poolse rechterlijke instanties aan het Hof zijn voorgelegd in onder meer de zaken C-585/18, C-624/18, C-625/18, C-824/18, C-487/19 en C-508/19. De eerste prejudiciële vraag en de motivering daarvan knopen in wezen aan bij de in die zaken gestelde prejudiciële vragen en de erin uiteengezette argumenten.
- 4 Ter aanvulling wijst de verwijzende rechter op de omstandigheid dat de NSA zich bij beslissing van 28 juni 2019 op het standpunt heeft gesteld dat artikel 11c van de wet inzake de KRS van 12 mei 2011 (geconsolideerde tekst: Dz. U. 2019, nr. 84), waarin is bepaald dat de lijsten van de rechters die hun steun voor de kandidaten voor de KRS hebben uitgesproken, niet openbaar worden gemaakt, gelet op zijn structuur geen norm is krachtens welke de toegang tot publieke informatie kan worden ingeperkt. Deze uitspraak is tot op de datum van de beslissing tot indiening van een verzoek om een prejudiciële beslissing niet ten uitvoer gelegd, wat volgens de verwijzende rechter getuigt van een poging om de ondersteuningslijsten te verhullen en de arbitraire aard van de beslissing over de keuze van de leden van de KRS bevestigt.
- 5 Onder verwijzing naar de conclusie van de advocaat-generaal van 27 juni 2019 in de gevoegde zaken C-585/18, C-624/18 en C-625/18 wijst de verwijzende rechter erop dat de advocaat-generaal de twijfels van de nationale rechterlijke instanties deelt en heeft overwogen dat de rechters die zijn gekozen door het nationale orgaan dat belast is met het waarborgen van de onafhankelijkheid van de rechterlijke instanties (KRS) maar wegens de wijze waarop dat orgaan is samengesteld en functioneert niet van de wetgevende en de uitvoerende macht onafhankelijk is, niet voldoen aan de vereisten van rechterlijke onafhankelijkheid

als bedoeld in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

- 6 Voor het geval dat het Hof de eerste prejudiciële vraag bevestigend beantwoordt en met name van oordeel is dat een rechter die op de in de vraag geschetste wijze is benoemd, niet kan worden aangemerkt als behorend tot een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld in de zin van het Unierecht, vraagt de verwijzende rechter zich af wat de gevolgen zijn van de rechtsprekende activiteit van personen wier benoeming voorwerp van betwisting is, en met name of de beslissingen van deze personen rechterlijke beslissingen zijn. De beslissing hierover is bepalend voor de beoordeling of er in de onderhavige zaak nog steeds sprake is van een definitief vonnis van de rechter in tweede aanleg van 22 april 2016 en of het daartegen ingestelde cassatieberoep derhalve nog steeds moet worden behandeld, dan wel of de hierboven genoemde beslissing van de rechter in tweede aanleg bij beslissing van de SN van 4 april 2019 is vernietigd en de verwijzende rechter derhalve verplicht is de zaak verder te behandelen en kennis te nemen van het hoger beroep tegen de beslissing van de rechter in eerste aanleg van 10 juni 2014.
- 7 De kwestie van de rechtsgevolgen van de handelingen (met inbegrip van de rechtsprekende handelingen) van een orgaan dat niet kan worden aangemerkt als een gerecht dat bij wet is ingesteld in de zin van het Unierecht is van fundamenteel belang, aangezien er in het justitiële stelsel thans naast elkaar rechterlijke instanties in de zin van het Unierecht bestaan en rechterlijke instanties die niet aan de Unierechtelijke vereisten voldoen.
- 8 De juiste samenstelling van de rechterlijke instanties in het kader van het justitiële stelsel van de lidstaten is bedoeld om aan de justitiabelen de eerbiediging van hun recht op een daadwerkelijke rechtsbescherming te verzekeren (artikel 19, lid 1, tweede alinea, VEU). Het strekt tot waarborging van de tenuitvoerlegging van het recht op toegang tot de rechter in de zin van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten en artikel 6, lid 1, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Daarbij wordt aangenomen dat een middel inzake de onregelmatigheid van de samenstelling van het gerecht, in geval van twijfel over de regelmatigheid van de samenstelling van de rechterlijke instantie van eerste aanleg, dient te worden beschouwd als een middel van openbare orde dat door de hogerberoepsrechter ambtshalve dient te worden onderzocht (arrest van 1 juli 2008, Chronopost en La Poste/UFEX e.a., C-341/06 P en C-342/06 P, EU:C:2008:375, punten 44-50).
- 9 Aan de hand van de rechtspraak van de Europese rechterlijke instanties kan niet worden geantwoord op de vraag of, in het geval van een kennelijke schending bij de benoeming van een rechter in laatste aanleg, de lagere rechters in de loop van de verdere behandeling van de zaak kunnen beoordelen of de samenstelling van de rechtsprekende rechterlijke instantie regelmatig is en of het beslissende orgaan een rechterlijke instantie in de zin van het Unierecht is.

- 10 De verwijzende rechter vraagt zich af of de schending van de regels inzake de benoeming van rechters en de samenstelling van rechterlijke instanties tot gevolg heeft dat de beslissingen van een dergelijk persoon die het ambt van rechter bekleedt, onrechtmatig zijn. Enerzijds kan ervan worden uitgegaan dat deze persoon tot de nietigverklaring van zijn benoeming volledig bevoegd is, zodat er geen gronden zijn om de door hem gegeven beslissing als non-existent te betwisten. Anderzijds beroept de verwijzende rechter zich op de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaruit volgt dat de ernst van de inbreuken op de regels van nationaal recht inzake de benoeming van rechters ertoe leidt dat in de rechtsprekende formatie van de rechterlijke instantie personen zetelen die niet de hoedanigheid van rechter hebben of niet tot rechter hadden mogen worden benoemd en dat derhalve het recht op een „bij wet ingesteld gerecht” wordt geschonden (EHRM, 4 maart 2003, ████████ tegen Rusland, verzoekschrift nr. 63486/00; 23 april 2009, ████████ tegen Rusland, verzoekschrift nr. 14370/03, en 14 juni 2011, ████████ tegen Rusland, verzoekschrift nr. 75911/01).
- 11 In de nationale praktijk was de onregelmatigheid van een rechtsprekende formatie tot nog toe eerder aan individuele dan aan systematische omstandigheden te wijten en konden de daaruit voortvloeiende problemen worden opgelost met behulp van de gebruikelijke procedures waarin het nationale recht voorzag.
- 12 De civiele procedure voorzag erin dat wanneer de samenstelling van een rechterlijke instantie in strijd was met de wet of wanneer er bij de behandeling van een zaak een krachtens de wet uitgesloten rechter betrokken was, de procedure nietig werd verklaard (artikel 379, punt 4, k.p.c.) en dit feit door een hogere rechter ambtshalve in aanmerking moest worden genomen (artikel 378, lid 1, k.p.c.). De omstandigheid dat de rechtsprekende formatie van een rechterlijke instantie onder meer bestond uit een niet-bevoegd persoon vormt tevens de basis voor de instelling van een buitengewoon rechtsmiddel, namelijk een heropeningsverzoek (artikel 401, punt 1, k.p.c.). In de rechtspraak van de SN wordt aangenomen dat een procedure nietig is in ieder geval waarin de samenstelling van de rechtsprekende rechterlijke instantie in strijd was met de wettelijke bepalingen, waarbij het begrip „samenstelling” tevens betrekking heeft op de kwestie of de rechtsprekende formatie uit bevoegde rechters bestaat.
- 13 In de eerste plaats heeft het probleem dat in de tweede prejudiciële vraag aan de orde is, geen individuele maar een structurele dimensie. De handelingen van de uitvoerende en de wetgevende macht, alsmede van de rechters die in het kader van de nieuwe benoemingsprocedure zijn benoemd, beogen namelijk voldongen feiten te creëren die niet aan toetsing onderworpen zijn. In de tweede plaats heeft dit probleem betrekking op een rechterlijke instantie in laatste aanleg die belast is met het justitiële toezicht op de gewone rechters, die naar nationaal recht niet bevoegd zijn om de rechtsprekende activiteit van de SN te toetsen. In de derde plaats bestaan er in het Poolse rechtsstelsel geen instrumenten die toezicht op de wettigheid van de benoeming van de rechters van de SN of een onderzoek naar de rechtmatigheid van de beslissingen van de rechterlijke instantie in laatste aanleg

mogelijk maken. Het bij de wet inzake de SN van 8 december 2017 ingevoerde buitengewone rechtsmiddel dat kan worden ingesteld tegen iedere definitieve beslissing van een gewone rechter „indien dat nodig is tot waarborging van de verenigbaarheid met het beginsel van de democratische rechtsstaat waarin de beginselen van sociale rechtvaardigheid ten uitvoer worden gelegd” (artikel 89 van de wet), wordt behandeld door de rechters van de Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych (kamer van buitengewoon toezicht en openbare aangelegenheden) van de SN en dus door rechters die zijn benoemd door middel van dezelfde benoemingsprocedure als de rechters op wie de onderhavige prejudiciële verwijzing betrekking heeft.

- 14 Bijgevolg is de verwijzende rechter van mening dat er in het nationale recht geen juridische instrumenten bestaan aan de hand waarvan kan worden beoordeeld of een beslissing van de SN is gegeven door de rechtsprekende formatie van een bij wet ingesteld gerecht en aan de hand waarvan een dergelijke beslissing kan worden ingetrokken.
- 15 De verwijzende rechter vestigt de aandacht op de noodzaak onderscheid te maken tussen non-existente rechtsprekende handelingen en handelingen die ongeldig zijn vanwege een gekwalificeerd gebrek, wat een onderscheid is dat op het bestuursrecht gebaseerd is. De Poolse rechtsleer gaat ervan uit dat een ongeldige beslissing niet kan worden gelijkgesteld met een non-existente beslissing (non-handeling). Dit vloeit voort uit het feit dat een beslissing, zelfs indien zij gekwalificeerde gebreken vertoont, in formele zin nog wel bestaat in het rechtsverkeer. Daarentegen is er sprake van een non-existente handeling wanneer deze is vastgesteld in een non-existente bestuursrechtelijke procedure, wanneer de betrokken beslissing weliswaar in een in formele zin bestaande procedure is vastgesteld maar verstoken is van constitutieve bestanddelen (zoals het feit te zijn vastgesteld door een bevoegd orgaan) en formeel beschouwd dus geen beslissing is of wanneer deze beslissing niet is betekend of gepubliceerd. In de rechtsleer wordt benadrukt dat een bestuursrechtelijke beslissing als rechtstoepassingshandeling door een gemachtigde en bevoegde instantie moet worden gegeven. In het andere geval is er geen sprake van een extern (formeel) bestaande handeling. Een non-handeling vormt een uitzondering op het beginsel van het vermoeden van juistheid, volgens welke een bestuursrechtelijke handeling die is vastgesteld in het kader van een bestuursrechtelijke procedure, bindende kracht heeft totdat zij uit het rechtsverkeer wordt genomen onder de door het wetboek voorgeschreven voorwaarden en volgens de daarin neergelegde modaliteiten.
- 16 De rechtsprekende praktijk van de gewone rechterlijke instanties heeft niet geleid tot de behoefte om non-existente beslissingen in een ruimer verband afzonderlijk te behandelen. Het lijkt evenwel geen twijfel dat een rechterlijke beslissing die niet aan de constitutieve eisen voldoet, geen rechterlijke beslissing is. Zo worden niet-ondertekende beslissingen in de rechtspraak en in de literatuur bijvoorbeeld als non-existente beslissingen beschouwd.

- 17 Uitgaand van de aanvaardbaarheid van de gedachte dat een rechterlijke beslissing non-existent is indien zij verstoken is van de constitutieve bestanddelen van een rechterlijke beslissing en rekening houdend met het feit dat één van die bestanddelen erin bestaat dat de beslissing moet zijn gegeven door een rechter in de zin van de wet, vraagt de verwijzende rechter zich vervolgens af welke gebreken in de samenstelling van de rechtsprekende formatie van een beslissend orgaan ertoe leiden dat een procedure ongeldig is en welke gebreken aanleiding geven tot de beoordeling dat een beslissing non-existent is.
- 18 De in artikel 379, punt 4, k.p.c. bedoelde sanctie van nietigheid van een procedure in het geval van de gebrekkige samenstelling van de rechterlijke instantie leidt tot de conclusie dat een beslissing van een dergelijke rechtsprekende formatie non-existent is en kan worden aangevochten door middel van de maatregelen waarin het recht voorziet.
- 19 De verwijzende rechter is evenwel van mening dat de situatie anders is wanneer de beslissing is gegeven door personen die geen rechter zijn, temeer wanneer het gaat om een rechterlijke instantie waarvan de beslissingen in de loop van de gerechtelijke procedure niet kunnen worden getoetst (de SN).
- 20 De verwijzende rechter benadrukt dat de hoedanigheid van rechter van de SN moet worden onderscheiden van die van rechter van een gewone rechterlijke instantie. De SN is een rechterlijke instantie die losstaat van de gewone rechterlijke instanties. Derhalve verschillen de gevolgen van een uitspraak van een rechter van een gewone rechterlijke instantie met een oneigenlijke samenstelling en van een uitspraak van een rechter van een gewone rechterlijke instantie die, zonder daartoe gemachtigd te zijn, zitting heeft in de SN. In het eerste geval kan de nietigheid van de beslissing worden ingeroepen en bestaan er rechtsmiddelen om het gebrek te verhelpen. In het tweede geval kan de nietigheid evenwel niet worden ingeroepen en bestaan er geen juridische instrumenten ter zake.
- 21 Dit leidt tot de conclusie dat een formeel door de SN gegeven beslissing die is vastgesteld door een orgaan dat niet voldoet aan het begrip „rechterlijke instantie” in de zin van het Unierecht en dat bestaat uit personen die geen rechters in de zin van het Unierecht zijn, een non-existente beslissing is.
- 22 Derhalve vraagt de verwijzende rechter zich af of een gewone rechterlijke instantie die voldoet aan de Unierechtelijke vereisten voor een rechterlijke instantie kan vaststellen dat een in die omstandigheden gegeven beslissing juridisch gezien non-existent is.
- 23 De verwijzende rechter is voorstander van een dergelijke mogelijkheid, ook al is een gewone en dus lagere rechterlijke instantie niet beroepen om de beslissingen van de rechter in laatste aanleg te toetsen. Hij is zich tevens bewust van het risico van destabilisering van het rechtsstelsel en van de rechtszekerheid van de justitiabelen. Hij wijst er evenwel op dat de staat van destabilisering reeds is veroorzaakt door de totstandbrenging van rechtskaders waarin binnen het

rechtsstelsel niet alleen wordt rechtgesproken door naar behoren gemachtigde rechterlijke instanties maar geleidelijk aan ook door een toenemend aantal personen die in strijd met de wet tot rechter zijn benoemd.

- 24 In deze omstandigheden is de verwijzende rechter van oordeel dat het, gelet op de uitzonderlijke situatie en de structurele aard van de uit de handelingen van de wetgevende en de uitvoerende macht voortvloeiende inbreuken, geoorloofd en noodzakelijk is dat een gewone rechterlijke instantie die voldoet aan de Unierechtelijke eisen inzake rechterlijke instanties nagaat of een rechtelijke beslissing van een orgaan dat geen rechterlijke instantie is, een rechterlijke beslissing is. De verwijzende rechter benadrukt dat het non-existent zijn van een beslissing er overeenkomstig de rechtspraak van de SN toe leidt dat dit feit bij elke procedurele gelegenheid moet worden vastgesteld, zowel in de onderhavige zaak als in andere zaken, en dat dienaangaande passende maatregelen moeten worden genomen. Aangezien dit zo is, moet deze verplichting ook rusten op de gewone rechterlijke instanties, waarvan de taak erin bestaat ervoor te zorgen dat de justitiabelen daadwerkelijke rechtsbescherming in de zin van artikel 19, lid 1, tweede alinea, VEU en het recht op een rechter in de zin van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten en artikel 6, lid 1, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden genieten.
- 25 Bijgevolg beoogt de voorgestelde oplossing, ondanks het ogenschijnlijke risico dat juridische chaos ontstaat, de rechtszekerheid en de bescherming van de rechten van de justitiabelen te waarborgen. De aanvaarding ervan is een uiting van een handeling ter bescherming van de rechtsstaat.
- 26 Aangezien er geen andere beschermende maatregelen bestaan, zou, indien er een andere oplossing wordt gekozen, het recht weerloos worden tegen schenders die doelbewust, door voldongen feiten te creëren, het stelsel van rechtsbescherming wijzigen in strijd met de verplichtingen van artikel 19, lid 1, tweede alinea, VEU.
- 27 Krachtens artikel 105, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie verzoekt de verwijzende rechter het Hof deze zaak om de hiernavolgende redenen volgens de versnelde procedure te behandelen: 1) de noodzaak tot het nemen van procedurele beslissingen in een zaak waarin de procedure als zodanig van lange duur is; 2) het belang van het antwoord op de prejudiciële vraag voor de bescherming van het justitiële stelsel en, bijgevolg, voor de jegens de justitiabelen te waarborgen rechterlijke bescherming, met name gelet op het structurele en kennelijke karakter van de inbreuken en de zorgen omtrent het voortduren en de voortzetting ervan; 3) de volgende benoemingsprocedures in behandeling bij de KRS, die, in geval van een bevestigend antwoord op de eerste prejudiciële vraag, kunnen leiden tot verdere benoemingen bij de SN die in strijd zijn met het beginsel van effectieve rechterlijke bescherming en 4) het wezenlijke belang van het antwoord op de tweede prejudiciële vraag voor het voortduren van de destabilisering van het rechtsstelsel en voor de rechtszekerheid van de justitiabelen.